

— Тъй де! Внисамъ, та лека-полека изплащамъ зетото . . .

— Тъй а? съ файда пари си зелъ, та си направилъ кжща? Не вѣрвамъ, не вѣрвамъ! . . Ама ти, синко, право ли казвашъ, или си правишъ майтапъ съ мене?

— Какъвъ майтапъ? . . цѣла истина е то!

— И тая добра тогава! . . Зелъ си пари съ файда, та си направилъ кжща, само да кажатъ хората, че и ти имашъ нѣщо! Ами тия пари, кога ще ги връщашъ?

— Зелъ съмъ ги съ срокъ за 30 години. Всѣка година изплащамъ по едно опрѣдѣлено количество отъ майката и лихвата на осталата часть. Пб-рано, ако искамъ, разбира се, мога да изплатя всичко зето.

— Ами, ако притрѣбватъ на банката и си ги поиска? Е зеръ, има право, пари ѝ сж: дала, иска . . . Пакъ може да турятъ другъ нѣкой главенъ въ нея и да ти каже: „Господине, паритѣ ни дай, трѣбватъ ни!“ . . .

— Който и да бжде, не може да ги земе всичкитѣ пб-рано отъ опрѣдѣления срокъ.

— Ами всѣкому ли тъй даватъ пари да си прави кжща?

— Да, да! . . Само че банката не ти дава всичкитѣ пари за кжщата. Ти трѣбва да имашъ поне половината и тя ти даде още толкова.

— Тогава, тая банка трѣбва да има много пари. Ами тия пари чии сж, на единъ търговецъ ли? А що го казватъ банка?

— Това е едно правителствено учреждение, което и дава и зима пари подъ лихва. Единъ голѣмъ сарафски дюкянъ.

— Ами какъ става туй? Кажешъ: „Дайте ми толкова и толкова пари, че ще правя кжща!“ — и тѣ ти дадатъ, или . . . Ами че какъ тъй всѣкого вѣрватъ и даватъ?

— Свърши се кжщата, дойде комисия, прѣгледа я, оцѣни я и чакъ тогава ти дадатъ пари да се заплатишъ, отдѣто си зималъ едно-друго . . .

— Остави това, ами вадето много дълго. Отдѣ знаешъ, какво ще бжде не слѣдъ 30 години, ами утрѣ? Не дай Боже, — човѣкъ трѣбва и лошото да прѣми-